

Henseende saavel til Antallet af de benyttede Apparater og det tjenestgjørende Personale som til Korrespondancens Størrelse.

De i Paragrafens 2det og 3die Stykke indeholdte Bestemmelser angaaende Afkortning i Funktionærernes Lønninger til Enteforsørgelse samt Tilskud af Statskassen til Funktionærens egne og eventuelt den Paagjældendes umyndige Børns Forsørgelse ere optagne efter de lignende Bestemmelser i § 9 i Lov af 2den Juli 1880 om Lønninger ved Toldvæsenet, fra hvilke der kun er gjort Afvigelse herved, at Indgaaelse af Vgtestab, forsaavidt angaar de kvindelige Telegrafister, her er medoptaget blandt de Tilfælde, i hvilke det opsparede Beløb inddrages til Fordel for Statskassen.

I 4de Stykke er det udtalt, at Bestemmelserne i Paragrafens to foregaaende Afsnit ogsaa skulle faa Anvendelse paa Telegrafbude, dog at Afkortningen til Enteforsørgelse for disse Funktionærers Bedkommende ikkun skal omfatte 3 pCt. af Lønningerne. Der er herved for Telegrafbudene givet en ganske tilsvarende Regel som den, der for Postvæsenets Underklasser er givet i det i indværende Samling fremsatte Forslag til Lov om Lønninger ved Postvæsenet § 9, og, da de Grunde, som i Anmærkningerne til dette Forslag ere anførte for denne Foranstaltning, i Et og Alt passe for dens Indførelse med Hensyn til Telegrafbudene, gjengives her den paagjældende Passus i de nævnte Anmærkninger:

„Følge den nuværende Ordning have disse Funktionærer slet intet Krav paa Statskassen, naar de paa Grund af Alder eller Svagelighed se sig nødsagede til at søge deres Afsted. Af deres beskudne Lønning ere de ikke i Stand til at affe saa Meget, at de derfor kunne staffe sig en endog meget tarvelig Alderdomsforsørgelse, og da deres anstrængende Tjeneste lægger ganske Værlag paa deres Tid, kunne de heller ikke opnaa et saadant Gode ved Hjælp af de Smaa-indtægter, som ellers ofte underordnede Bestillingsmænd kunne have ved et eller andet mindre Biehverv. Disse Funktionærer ville derfor i Almindelighed være henvisne til at søge Hjælp af Indenrigsministeriets Understøttelseskasse; men dels raader denne over altfor begrænsede Midler til blot at kunne tilfredsstille en ringe Del af de Krav, der saaledes ville kunne blive Spørgsmaal om at stille til den, dels ere de Bidrag, som ifølge de gjældende Bestemmelser kunne gives af Understøttelseskassen, saa smaa, at de ville være utilstrækkelige til blot at staffe de Bedkommende en tarvelig Forsørgelse, og hertil kommer, at denne Hjælp er en Naadessag

og derfor, selv om den gives efter et nok saa samvittighedsfuldt Skjøn over de i det enkelte Tilfælde foreliggende Omstændigheder, dog maa siges at fremtræde under en Form, der gjør det lidet tiltalende for en gammel velkjent Bestillingsmand, at skulle tage sin Tilflugt til den. At denne Tilstand er uheldig, vil erkjendes, og det ses ikke rettere end, at den indeholder en Uretfærdighed mod disse Funktionærer, idet Staten, der tilfulde tager Nyttan af deres Arbeidskraft, ogsaa maa have en Forpligtelse til, naar de ikke længere kunne udføre deres Tjeneste, at staffe dem en saavidt mulig sorgfri Alderdom, til hvilket Diemeds Opnaaelse den heromhandlede Bestemmelse er optagen i Forslaget.“

Til Bedømmelse af den finansielle Virkning af denne Bestemmelse skal oplyses, at Statens aarlige Understøttelsesbidrag, efter som Antallet af Telegrafbude udgjør 85, og den samlede Sum af disse Lønninger andrager 70,950 Kr., vilde beløbe sig til ca. 3,550 Kr. — Afkortningen i Lønningen til Enteforsørgelse er her som ved Postvæsenets Underklasser sat til 3 pCt. under Hensyn til, at de vedkommende Funktionærer antages vanskeligt at kunne affe et større Beløb af deres aarlige Indtægter.

Til § 4.

Denne Paragraf er optaget usforandret efter § 3 i Loven af 17de April 1875.

Til § 5.

De i denne Paragraf omtalte Bestillingsmænd under Telegrafdirektoratet ere hidtil lønede af Telegrafdirektørens Medhjælpssum. Da de efter Lovforslaget skulle indordnes i Rækken af henholdsvis Overtelegrafisterne, 3die Lønningsklasse, og de mandlige Telegrafister, 4de Lønningsklasses 1ste Afdeling, jfr. § 1 C. og D., er der her givet en Regel for, paa hvilken Plads i Rækken de skulle indtræde.

Til § 6.

De i 1ste og 2den Lønningsklasse opførte Embeder, forsaavidt de ikke allerede findes i den nugjældende Lønningslov, fremtræde som en Fastslaen af faktisk bestaaende Tilstande, idet det ikkun er Posten som Kasjerer og Regnskabsfører ved Telegrafdirektoratet, til hvilken ingen omtrent tilsvarende Stilling hidtil har bestaaet. Naar det nu foreslaas, at der tillægges disse Stillinger kongelig Udnaevnelse, kan det forudsættes, at de Personer, som for Tiden beklæde de paagjældende Poster, ville indtræde i de tilsvarende under den ny Organisation. Da imidlertid Flertallet af